

Arrest

nr. 231 231 van 15 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd op 22 september 2017 in Italië in het kader van een beschermingsverzoek en ook op 8 augustus 2018 in Nederland eveneens in het kader van een beschermingsverzoek.

Op 30 juli 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden op grond van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

Vermits de Italiaanse overheden niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot terugname hebben geantwoord, wordt Italië met toepassing van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening geacht het terugnameverzoek stilzwijgend te aanvaarden.

Verzoeker wordt gehoord op 20 september 2019.

Op 10 december 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

***"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : H.L.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : Binbina

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De heer H.L.M., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 03/06/2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op dezelfde dag diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. De betrokkene verklaarde dat hij nooit in het bezit was van een paspoort.

Het vingerafdrukken onderzoek leidde tot twee treffers in het kader van Europa vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 22/09/2017 vanwege een eerste verzoek om internationale bescherming. De tweede treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 08/08/2018 werden afgenomen vanwege een verzoek om internationale bescherming in Nederland.

De betrokkene werd in het kader van het verzoek gehoord op 20/09/2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en een halfbroer te hebben wonen in Nederland (H.L.Y. – Apeldoorn Nederland) en nog een andere halfbroer (G.K.Y.) die in Duitsland woont.

De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in oktober 2014 verliet en naar Ethiopië (1 maand en 2 weken) dan naar Soedan (1 jaar en 8 maanden) vervolgens naar Libië (1 jaar 4 maand). Vanuit Libië trok hij naar Italië (meer dan 1 jaar). Vervolgens trekt hij door Frankrijk naar Nederland (+ 9 maanden). Vanuit Nederland werd hij terug

overgedragen naar Italië. Daarna trok hij terug door Frankrijk om op 01/06/2019 in België te arriveren.

De betrokkene beargumenteerde dat België zijn verzoek moest behandelen omdat hij al eens eerder in België was en dat hij België was aangeraden gekregen door andere Eritreeërs (DVZ, vraag 31). De redenen voor verzet tegen een overdracht naar Italië waren het tekort aan opleidingen/scholing in Italië en het feit dat men er niet kon werken. De betrokkene verklaarde dat zelfs voor mensen met papier het moeilijk was om een toekomst op te bouwen (DVZ, vraag 33).

De raadsvrouw van de betrokkene verstuurde een tussenkomst op 16/10/2019. De raadsvrouw heeft het vooral over systematische fouten in het Italiaanse asielstelsel en verwijst vooral naar Franse rechtspraak waarin Franse administratieve rechtbanken overdrachten naar Italië nietig hebben verklaard in oktober 2018. Er waren volgens die rechtbanken structurele tekortkomingen in het opvangsysteem

met name om in het recht op huisvesting en gezondheidszorg te voorzien. Daarnaast meldt de advocaat ook dat er systematische tekortkomingen zijn in het Italiaanse asielstelsel voor minderjarigen en personen die onder de verordening 604/2013 worden teruggebracht.

Op 30/07/2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene.

In deze beslissing moet ook worden opgemerkt dat er een leeftijdsonderzoek gebeurde bij de betrokkene op 17/06/2019. Dit onderzoek besloot dat de betrokkene een vermoedelijke leeftijd heeft 20,6 jaar oud. Zijn geboortedatum werd daarom aangepast van 16/04/2002 naar 16/04/1999. Dit betekent dat de betrokkene meerderjarig is en dus niet meer beantwoord aan het kwetsbaar profiel onder de Opvangrichtlijn.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Een overdracht naar een lidstaat waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a

country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...".

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij in Italië geen medische zorgen kreeg en in een tent diende te verblijven. Hieromtrent merken we op dat een loutere verklaring in deze onvoldoende is en de betrokkene geen elementen aanvoert die toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Volgens zijn verklaringen werd de betrokkene na zijn aankomst op een hem onbekende plaats overgebracht naar Rome, waar hij 3 maanden opvang kreeg. Daarna verbleef hij naar eigen zeggen nog zowat 3 maanden in een tent en vervolgens nog 2 weken in Ventimiglia.

De betrokkene maakte verder geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek 30/07/2019 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

De betrokkene stelt na de confrontatie met de Eurodac-resultaten dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in Italië in het kader van illegale binnenkomst (DVZ, vraag 24). Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van de betrokkene en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Italië.

In zijn verhoor bekende de betrokkene meteen een verzoek gedaan te hebben in Nederland in augustus 2018 (DVZ, vraag 22). Dit verzoek werd afgewezen omdat Nederland kon vaststellen dat Italië verantwoordelijk is.

Via de verbindingsambtenaar weten we dat Nederland, Italië verantwoordelijk stelde op 19/12/2018 en de betrokkene effectief overbrachten naar Italië op 23/05/2019. De betrokkene verklaarde dat hij enkele dagen in Italië verbleef maar daarna via Frankrijk naar België kwam en hier op 01/06/2019 aankwam.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten.

In het geval dat er nog geen beslissing werd genomen op zijn verzoek zal zijn verzoek onder 18(1)b van de Verordening vallen: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek niet zal worden behandeld als een 'volgende verzoek' maar wel als een eerste verzoek. De Italiaanse instanties zullen gebonden zijn om een grondig onderzoek te voeren. Daarnaast zijn de Italiaanse instantie verantwoordelijk en dus kan er geen sprake zijn van een indirect refoulement bij een overdracht naar Italië. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien er een negatieve beslissing kwam op zijn verzoek zal zijn verzoek worden behandeld onder 18(1)d van de Verordening: "een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We

verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Italië zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Bijgevolg kan de betrokkene zijn verzoek niet heropenen als ware het een eerste verzoek. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Italië niet verlieten. De mogelijkheid bestaat dat de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt indien zijn opeenvolgend verzoek als niet ontvankelijk wordt verklaard (p. 58). De betrokkene kan in beroep gaan tegen deze beslissing, maar dit beroep heeft geen schorsend effect (p 72).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", AIDA-rapport, pagina 87).

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waarmee alle verzoekers voor internationale bescherming worden geconfronteerd en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in Sicilië. De betrokkene moet dan zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. Het rapport meldt dan weer wel dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48).

Het AIDA-rapport meldt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhankelijk is van de situatie van de procedure op het ogenblik dat de betrokkene Italië verliet ("Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination", pagina 48). Indien de bevoegde instanties –de Territoriale Commissie- intussen besloten bescherming te verlenen zal de betrokkene een verblijfstitel verwerven. Indien het in Italië ingediende verzoek reeds het voorwerp was van een afwijzing zal hij de mogelijkheid krijgen daartegen beroep aan te tekenen. In geval nog geen beslissing werd genomen wordt de procedure hervat. In geval de betrokkene zich niet aanbood voor verhoor en vanwege die reden een afwijzing kan krijgen kan hij of zij de Territoriale Commissie verzoeken een nieuw gehoor te doen.

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat indien reeds een verzoek voor internationale bescherming werd ingediend in Italië en indien dit nog niet het voorwerp was van een afwijzing, het onderzoek van dit verzoek wordt hervat (pagina 22). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"). Het rapport meldt dat overgedragen personen soms op de luchthaven dienen te overnachten, maar niet langer dan 2 dagen ("Sometimes, transferees have to sleep at the airport, but normally for no longer than two days", pagina 24).

Verder stelt het dat het bureau van de grenspolitie maar tot 2 uur open is en personen, die na dat uur aankomen, tot de volgende dag dienen te wachten. Dit kan bezwaarlijk de Italiaanse instanties worden aangewreven, maar wel de overdragende lidstaat, die erop dient toe te zien dat de overdracht conform de door Italië gevraagde modaliteiten wordt uitgevoerd.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich

inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat onder Verordening 604/2013 overgedragen personen betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voorhanden zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Het AIDA-rapport bericht dat in geval de overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de bevoegde instanties kunnen weigeren deze persoon opnieuw toegang te geven tot de opvangstructuren ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74). We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat de mogelijkheid bestaat ("...they could..."), wat aangeeft dat het geen systematische maatregel betreft. Hieromtrent merken we verder op dat de Italiaanse instanties middels wetgevend besluit 142/2015 van 18.08.2015 de opvang- en procedurerichtlijnen omzette in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang is vatbaar voor beroep (pagina 77).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat hun medewerkers meer aan Italië overgedragen personen aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat deze info niet verder wordt geduid en niet aannemelijk wordt gemaakt of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het

rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het AIDA-rapport meldt verschillende keren dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra leefomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk (pagina 89).

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Italië wettelijk is gegarandeerd en verzoekers in praktijk adequate toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang en bijstand en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Amnesty International (AI) verwees in een in 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

De non-gouvernementele organisaties "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" deden in het in februari 2017 verschenen rapport "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy" verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen, maar eerst in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek de aandacht vestigt op de overdracht van personen met specifieke noden zoals gezinnen met minderjarige kinderen. De betrokkene is een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man wat betekent dat de bevindingen van dit rapport niet op zijn situatie van toepassing zijn.

Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijns-opvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven.

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Tijdens het verhoor stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren (DVZ, vraag 32).

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd.

Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Wat betreft de reden(en) van de betrokkene om zijn verzoek in België te behandelen, dient te worden opgemerkt dat de persoonlijk appreciatie van een lidstaat geen relevant elementen is bij het onderzoeken van de verantwoordelijk lidstaat onder Verordening 604/2013. Het feit dat hij België kreeg aangeraden door landgenoten en dat hij hier al eens eerder verbleef zijn bij gevolg geen relevante elementen.

Wat betreft de reden(en) van de betrokkene voor verzet tegen een overdracht naar Italië, dient te worden opgemerkt dat de overdracht naar een land waar het economische en sociaal minder gunstig is dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Vandaar dat het niet krijgen van scholing of onderwijs voor een meerderjarig niet voldoende is om een schending van de rechten van de betrokkene is.

Wat betreft de tussenkomst van de raadvrouw dient te worden opgemerkt dat Franse rechtscolleges geen jurisdictie hebben in België. Wij, als Belgische instantie, zijn dus niet gehouden om rekening te houden met arresten van Franse rechtbanken. Daarnaast maakt de betrokkene niet aannemelijk dat de situatie van de betrokkene overeenkomt met de situatie van de personen uit de arresten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de betrokkene geen minderjarige is en bijgevolg geen kwetsbaar profiel heeft. Wat betreft de situatie van personen die terugkeren onder de Verordening 604/2019 dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat de opvangstructuur niet overeenkomt met die van België of dat de Italiaanse overheid deze structuur wijzigde geen argumenten is om aan te

nemen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM is. Het gegeven dat 'Dublintrugkeerders' dus niet meer in de tweedelijnsopvang terecht komen hoeft dus geen schending te impliceren.

Wat betref de systemische fouten in het opvangsysteem en procedure dient te worden opgemerkt dat er bij beide kritische opmerking kunnen worden gemaakt maar we zijn ervan overtuigd dat niet op basis van het AIDA-rapport kan besloten dat er kan worden gesproken van systemische fouten. Ook het EHRM oordeelde dat de situatie in Griekenland niet dezelfde was als in Italië en dat er bij gevolg geen sprake was van systematische falen van opvang en bijstand van kwetsbaren zoals werd vastgesteld in Griekenland (cfr. *Infra.*).

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).(...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt onder meer het volgende:

*“• Tweede grief: systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers van Italië
De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van Meneer H.L. is.*

(...)

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitvoeren (RW, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RW, 16 juni 2015, n°147 792).

(...)

Ten eerste wat betreft de toegang tot de asielprocedure, wijzen verschillende rapporten naar de frequent moeilijkheden die de asielzoekers ontmoeten om hun asielaanvraag te registreren, buiten het kwetsie van de bevoegd Questura, en bijgevolg toegang krijgen tot opvangvoorzieningen.

(...)

De gevolgen van deze gebrekkige procedure over de toegang tot de opvangvoorzieningen zijn duidelijk vastgesteld in de AIDA report over Italië: ‘According to the practice recorded in 2016, 2017 and 2018, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough. As reported by MS F in February 2018, at least 10,000 persons were excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Turin, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily. Recent examples of asylum seekers facing obstacles to accessing accommodation include the following: Friuli-Venezia Giulia: Asylum seekers in Pordenone faced severe obstacles to access asylum procedure and accommodation system in 2018. From November 2017, four asylum seekers, one Afghan citizen and three Pakistanis, had to wait 10 months to access the asylum procedure being refused and bounced from Venice Questura to the Pordenone Questura and back, with neither Questura undertaking responsibility. In September 2018, after several legal warnings the asylum seekers got access to the procedure and lodged their applications at Questura of Venice, but they are still waiting to get a place in the reception system. Three of them lodged an appeal to the Administrative Tribunal of Court against the “administrative silence” of the Prefecture of Venice after they had been convicted for unlawful occupation of the abandoned building they were living in. At the end of February 2019, the Administrative Court of Veneto accepted the appeal and ordered the Prefecture of Venice to activate the requested accommodation within 30 days. They are still waiting for a placement at the time of writing. Still in 2018, in Trieste, people waiting to lodge their asylum application and to be accommodated were fined by the police for squatting. Lazio: On the occasion of the eviction of the building occupied by Eritrean refugees, which took place in Rome on 19 August 2017, UNHCR denounced the fact that hundreds of people fleeing war and persecution in transit in the city of Rome were forced to sleep on the streets in the absence of adequate reception. Due to the chronic lack of places in reception, makeshift settlements are increasingly set up in abandoned buildings far from the city centre, where hundreds of people live under squalid conditions. Tuscany: In September 2018, a group of 20 to 30 asylum seekers from Pakistan had to wait for about three months to have access to reception facilities in Florence. After the fotosegnalamento, the Questura deferred all responsibility to the

Prefecture which has been slow in arranging reception despite the intervention of Medici per i diritti umani (MEDU) and ASGI. 369 As of 10 January 2019, over 80 people excluded from the reception system, some of them holders of humanitarian protection status and removed from facilities after the entry into force of the legislative decree 113/2018, were sleeping in the Parco del le Cascine in Florence. CCE X - Page 13 Trentino-Alto Adige: In September 2018, almost 80 people were sleeping on the street awaiting to lodge their asylum application and to be accommodated in Trento, as their appointment for verbalizzazione at the Questura was for January 2019. Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura" (see Registration [1 Asylum Information Database van European Council : Italy 2018, p.82-84)

Volgens de UNHCR: "Reportedly, authorities in various Italian regions request evidence of a residence address in order to allow asylum-seekers to lodge a claim, hindering effective access to asylum procedures" (UNHCR, "Fact Sheet - Italy - October 2019", beschikbaar op <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72439>).

Dit werd door het AIDA-rapport van 2019 bevestigd. In het verslag wordt ook gewezen op het gebrek aan een behoorlijke rechtsgang en op de risico's van detentie van de "Dublin-terugkeerders": « Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities. In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system. It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system. Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees. In one incident at Caserma Caraverzani, Udine, Friuli- Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer.

Re-accessing the asylum procedure

Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases.

The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application:

In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country,²¹⁹ he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant and be notified an expulsion order. In September 2018 a Libyan national arriving from Germany at Milan Malpensa Airport after Italy had accepted its responsibility was not allowed to seek asylum and received an expulsion order. An ASGI lawyer is representing the individual before the Magistrates' Court (giudice di pace) of Varese that has not yet decided whether the removal order should be suspended or not. As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum in at Milan Malpensa Airport in 2018.

In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).²²⁰ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the

procedure has been terminated, however, the new application will be considered a Subsequent Application and will be subject to the stringent regulations set out by the Procedure Decree following the 2018 reform.

In “take back” cases where the person’s asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,²²¹ if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the new notification procedure applied since the end of October 2018 (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had been not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (*irreperibile*), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura. Courts from other countries have not taken a uniform approach to the compliance of transfers to Italy with fundamental rights, including following the amendments to the reception system by Decree Law 113/2018. Inconsistent court decisions have been noted in Germany and the Netherlands. In Switzerland, courts have not changed their previous position on the legality of transfers to Italy.²²³ In the United Kingdom, however, the Upper Tribunal annulled a transfer to Italy on 4 December 2018 concerning one asylum seeker and one beneficiary of international protection finding that the threshold for ill-treatment prohibited by Article 3 ECHR may be met in cases involving demonstrably vulnerable asylum seekers and beneficiaries of international protection” (AIDA verslag, Italië - Update 2018, Maart 2019).

(...)

Ten tweede houdt de verwerende partij geen rekening met de verschillende bronnen die de opvangvoorzieningen aan de kaak stellen.

(...)

Hier ook in de bestreden beslissing beweert de verwerende partij dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op opvangvoorzieningen (bestreden beslissing, p.4). OSAR heeft onlangs echter bevestigd dat de situatie ondanks de vermindering van het aantal asielzoekers in Italië niet is verbeterd:

- OSAR, “Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie”, 8 mei 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/assets/herkunftsaender/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>): “Le nombre des personnes requérantes d’asile nouvellement arrivées en Italie a fortement baissé en 2018 par rapport à l’année précédente. Notamment en raison de la collaboration douteuse entre autorités italiennes et libyennes dans le cadre de l’accord de février 2017. Selon le HCR, la période de janvier à septembre 2018 a connu l’enregistrement de seulement 21’000 nouvelles arrivées en Italie contre 105’400 pendant la même période en 2017. Au total, le ministère italien de l’intérieur a enregistré en 2018 53’596 nouvelles demandes de protection. Cela ne signifie pas pour autant que la pression sur le système italien de l’asile ait faibli. L’Italie continue de recevoir de très nombreuses demandes de reprise en charge ou de prise en charge dans le cadre du Règlement Dublin III (plus de 31’000 en 2018). La plupart du temps, elle ne répond pas dans le délai fixé et se rend ainsi automatiquement responsable de mener la procédure d’asile. En outre, il y a une immense quantité de dossiers en souffrance, la décision de première instance sur l’asile se faisant attendre en moyennedeux ans depuis le dépôt de la demande.⁵¹ Il s’ensuit que le nombre de personnes dont la procédure d’asile est pendante reste très élevé. En même temps, des unités d’accueil sont fermées et celles qui ne le sont pas sont absorbés par des centres plus grands (et plus anonymes). « Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu’elles doivent être qualifiées d’inhumaines et de dégradantes ». (...)

L’OSAR continue d’observer que les personnes transférées en Italie depuis la Suisse ou d’autres Etats membres de Dublin sur la base du Règlement Dublin III n’y trouvent souvent pas ou trop peu de soutien. Les expériences et documentations de l’OSAR dans le cadre de la première période de rapport du « Dublin Returnee Monitoring Project » (DRMP) 54 montrent que, même dans les cas où les autorités italiennes ont donné des assurances individuelles sur les conditions d’accueil de familles selon l’arrêt Tarakhel⁵⁵ de la CourEDH, l’accueil réservé aux personnes requérantes d’asile transférées n’a pas toujours correspondu à ces assurances. Ces personnes - pour autant qu’elles le soient - sont fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent pas compte de leurs besoins particuliers. (...)

Le deuxième rapport relève que des personnes vulnérables transférées n’ont trouvé en Italie qu’insuffisamment ou avec retard accès à un hébergement et à des soins qui leur ont même été parfois refusés.

Au sujet des transferts à Milan, la Dr. Il aria Sommaruga rapporte que la grande majorité des personnes de retour dans le cadre de Dublin ne reçoit pas d’informations des autorités italiennes après le transfert et que ces dernières se bornent à les prier de quitter l’aéroport et de s’annoncer dans les trois jours à la Questura de Varese. Après cette démarche, les personnes transférées reçoivent un premier rendez-vous pour le dépôt officiel de leur demande d’asile, normalement quelques semaines plus tard. Le délai

peut toutefois varier en fonction de la pratique et des disponibilités de chaque Questura. Lors du deuxième rendez-vous, le formulaire C3 est rempli. En général, la personne requérante d'asile n'obtient qu'ensuite le droit d'accès au système d'accueil. L'organisation NAGA entend tous les jours parler de personnes s'étant présentées à la Questura de Milan pour l'enregistrement de leur demande d'asile et s'étant fait renvoyer en se faisant inviter par exemple à revenir un autre jour ou à apporter une attestation de domicile, sans que leur demande d'asile ne soit enregistrée.

« Selon la [nouvelle] loi, les personnes requérantes d'asile de retour ne peuvent plus être hébergées que dans des CAS, ce qui signifie qu'il n'y a plus d'aide à l'intégration ni de soutien pour les personnes ayant particulièrement besoin de protection (familles, femmes seules (avec enfants), malades, ...). Il n'y a pas de cours d'italien, pas d'encadrement psychologique, que des soins médicaux réduits au minimum et pas de médiation linguistique. L'assistance sociale est réduite au minimum de sorte que les personnes hébergées sont le plus souvent livrées à elles-mêmes en tout cas la nuit - une situation qui n'est pas rarement dangereuse car la méconnaissance de la langue empêche ces personnes par exemple de signaler une urgence médicale » (PP- 11-13).

OSAR, "Des conditions inacceptables pour les personnes requérantes d'asile en Italie", 9 mai 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/news/archives/2019/des-conditions-inacceptables-pour-les-personnes-requerantes-dasile-en-italie.html>): « La situation en Italie pour les personnes requérantes d'asile s'est encore détériorée après les élections du printemps 2018 et tout particulièrement depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018: les droits des personnes en quête de protection ne sont pas garantis. Dans son analyse de la situation actuelle en Italie, l'OSAR dénonce les durcissements du système d'asile et appelle une nouvelle fois à renoncer aux transferts Dublin vers ce pays, notamment pour les personnes vulnérables.

Après la victoire électorale des partis de droite en mars 2018, le ministre de l'Intérieur Matteo Salvini (Lega) a fait tout son possible pour tenir ses promesses électorales et réduire massivement les dépenses liées au système d'asile italien. Plusieurs centres d'hébergement ont ainsi été fermés immédiatement après les élections et des postes de l'administration, pourtant nécessaires au fonctionnement du système d'asile, n'ont pas été reconduits. Le 5 octobre 2018, le décret Salvini sur la sécurité et l'immigration est entré en vigueur.

Des rapports d'ONG locales et d'avocat-e-s italien-ne-s confirment que les durcissements de la législation italienne introduits par le décret Salvini ont considérablement affecté la situation sur le terrain. Les coupes budgétaires ont eu un impact négatif sur les conditions d'accueil dans les centres d'accueil, réduisant encore davantage l'accès aux soins et à l'assistance juridique. En Italie, les personnes requérantes d'asile se trouvent souvent dans une situation de pauvreté matérielle extrême qui ne leur permet pas de subvenir à leurs besoins les plus élémentaires, comme se nourrir, se laver et se loger. Cette situation a des effets négatifs sur leur santé physique et/ou psychique et, en fin de compte, porte atteinte à la dignité humaine".

OSAR, "Italie: une prise en charge toujours insuffisante", 23 septembre 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/news/archives/2019/italie-une-prise-en-charge-toujours-insuffisante.html>): ce Une mission d'information de l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) qui s'est rendue en Italie montre que les personnes vulnérables renvoyées en Italie conformément au règlement de Dublin ne sont toujours pas prises en charge de manière adéquate par le système d'asile italien. L'OSAR se rend régulièrement en Italie pour évaluer la situation. Le dernier voyage d'information à Rome et à Milan en septembre a constaté que malgré la diminution du nombre d'arrivées, la situation des requérant-e-s ne s'est pas améliorée, pas plus que celle des titulaires de protection. En particulier dans les cas de personnes vulnérables, qui ont besoin d'une prise en charge particulière, l'accès à tout soutien est problématique et arbitraire. L'OSAR s'en tient donc à sa recommandation de ne pas renvoyer les requérant-e-s d'asile et les titulaires de protection en Italie.

Le décret dit «Salvini» a des répercussions négatives

L'hébergement, l'accès à la nourriture et à divers services de base et l'intégration restent les principales préoccupations des requérant-e-s d'asile et des titulaires d'un statut de protection en Italie. L'OSAR considère que les effets du décret dit «Salvini», entré en vigueur il y a près d'un an pour renforcer la loi sur l'immigration, sont dévastateurs. Les personnes requérantes d'asile sont confrontées à des conditions bien pires dans les centres d'asile qu'avant le décret. Ce qu'il leur reste, c'est un lit et de la nourriture. Cette situation est particulièrement dévastatrice pour les personnes vulnérables, telles que les personnes en quête de protection, qui sont traumatisées par les circonstances de leur fuite. Comme il n'y a pratiquement pas de personnel spécialisé présent dans les centres, il est souvent impossible de les identifier en fonction de leurs besoins. Seuls les mineurs non accompagnés sont mieux traités et ne sont actuellement pas hébergés dans ces centres rudimentaires.

Avant l'entrée en vigueur du décret dit «Salvini» en octobre 2018, les personnes vulnérables avaient la possibilité - si des places étaient disponibles - d'être hébergées dans des centres d'accueil disposant de services spécifiques avec des places spécifiques pour les personnes vulnérables ».

Hoewel het aantal aankomsten is afgenomen, heeft echter het Salvini-besluit de situatie verslechterd en de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle gevolgen van het decreet: « According to Simone Andreotti, president of InMigrazione, a nonprofit that studies the Italian immigration system, the decree has forced “dozens and dozens” of refugee centers to close and introduced drastic financial cuts to refugee programs that will drive asylum-seekers deeper into poverty. Previously, the Italian government paid \$40 per person, per night to provide food, shelter and social work to promote integration. That figure is now \$24.

Charities hosting asylum-seekers in small centers and apartments can no longer do so without incurring losses; many have already closed. The cuts have wiped out all integration initiatives for asylum-seekers. In many cases, centers can no longer provide language and culture classes, professional training, public transport vouchers, psychological support, medical care or legal aid.

As a result, hundreds of asylum-seekers are being transferred to bigger centers that can run on tight budgets. These larger centers only provide board and lodging, often cramming over 10 people in a room in locations far from cities.

A 10-year step back' Critics say the decree destroys years of social work, disrupts the asylum-seekers' path to integration and makes them more vulnerable. Andreotti calls the decree “a 10-year step back.” Andreotti says cuts will also affect staff capacity, leaving asylum-seekers to fend for themselves. He estimates a loss of 20,000 jobs— about half of the total number of people working in the industry, “...it's obvious that if you push hundreds of people with a traumatic past into destitution in a new country, you expose them and the surrounding communities to exploitation, illegality and tension. ” Simone Andreotti, president of InMigrazione, Italy

“And it's obvious that if you push hundreds of people with a traumatic past into destitution in a new country, you expose them and the surrounding communities to exploitation, illegality and tension,” he says. The Association for Juridical Studies on Immigration (ASGI) said in a statement that the decree had “an apparent will to restrict individual rights and freedoms and create new forms of social tension. ” “It's apparent that the decree aims to create large detention centers, not foster integration, ” says Silvia Bartellini, the head of Passepartout, a Milan-based organization that has had to stop hosting asylum-seekers in apartments(PRI, “After budget cuts, asylum-seekers in Italy forced out of cities”, 31 juli 2019, beschikbaar op <https://www.pri.org/stories/2019-07-31/after-budget-cuts-asylum-seekers-italy-forced-out-cities>)

(...)

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

(...)

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoeker in geval van overbrenging naar Italië een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld.”

2.3.3. De verwerende partij repliceert dienaangaande in haar nota met opmerkingen als volgt:

“(…)

In weerwil van het verwijt van verzoekende partij volgt uit de bestreden beslissing onomstreden het grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië.

(...)

Daar waar verwerende partij wordt verweten geen rekening te houden met de verschillende bronnen die de opvangvoorzieningen aan de kaak stellen volstaat het om te verwijzen naar pagina 5 e.v. van de bestreden beslissing die het tegendeel bewijzen. Zelf wijst verzoekende partij ter ondersteuning van haar grief naar grotendeels verouderde algemene rapporten (rapport Amnesty International van 2017/2018; UNHCR rapport van 2013; OSAR verslag van 2016; Artsen Zonder Grenzen 2016) die tekortkomingen in het Italiaans ontvangststelsel uitdrukken. Tevens motiveert verwerende partij wel degelijk over het Salvini-decreet, meer bepaald op pagina 9 van de bestreden beslissing.

(...)

De verwerende partij heeft omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de gehanteerde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen. Het komt dan ook verzoekende partij toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is. (...).”

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn gedwongen terugkeer naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, par. 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, par. 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, par. 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). Er rust op de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.5. In casu gaat de Raad na of de verwerende partij ter zake een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie van Dublin-terugkeerders in Italië inzake toegang tot de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

Verzoeker betwist niet dat hij reeds een beschermingsverzoek heeft ingediend in Italië, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Aangezien de Italiaanse overheden niet binnen de gestelde termijn op het terugnameverzoek van 30 juli 2019 hebben geantwoord, wordt Italië met toepassing van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening geacht het terugnameverzoek stilzwijgend te aanvaarden.

Het stilzwijgen van de Italiaanse overheden maakt evenwel dat niet geweten is welk gevolg het beschermingsverzoek van verzoeker in Italië heeft gekregen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daarom twee mogelijke scenario's onderzoekt. Ofwel werd er nog geen beslissing genomen over verzoekers beschermingsverzoek en dan valt hij onder artikel 18(1) b van de Dublin III-verordening.

Ofwel werd er reeds een negatieve beslissing genomen over verzoekers beschermingsverzoek en dan valt hij onder artikel 18(1) d van de Dublin III-verordening.

De verwerende partij gaat vervolgens na wat de te verwachten gevolgen zijn van de geplande overdracht in deze twee scenario's voor wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

Zij baseert zich blijkens de bestreden beslissing op volgende voornaamste bronnen:

- het geactualiseerde rapport over Italië "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", update van 21 maart 2018, verder 'AIDA-rapport van maart 2018' genoemd;
- een rapport van OSAR, augustus 2016, "Reception conditions in Italy, Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees".

Na analyse van deze rapporten besluit de verwerende partij dat de daarin gerapporteerde problemen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang in die mate dat een afzien van de overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een meer recent AIDA rapport, met name het geactualiseerde rapport met een update van 30 december 2018 (hierna: AIDA rapport van december 2018), alsook naar een meer recent rapport uitgaande van OSAR van 8 mei 2019 inzake "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" en UNHCR "Fact sheet – Italy – October 2019".

Verzoeker stipt hierbij aan dat deze recente rapporten melding maken van verschillende tekortkomingen waardoor er een reëel risico bestaat dat hij bij overdracht naar Italië moeilijkheden zal ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure en bijgevolg ook tot de opvangvoorzieningen.

Zo verwijst hij onder meer naar de implicaties van de wetswijzigingen van 2018, het zogenaamde Salvini-decreet, voor Dublin-terugkeerders, die reeds een beschermingsverzoek hebben ingediend in Italië, om wederom toegang te krijgen tot de Italiaanse asielprocedure en de verschillende nieuwe scenario's die mogelijk zijn (AIDA rapport van december 2018, p. 57-58) alsook naar het gegeven dat in verschillende Italiaanse regio's een bewijs wordt gevraagd van een verblijfsadres of domiciliëring alvorens een beschermingsverzoek kan worden ingediend hetgeen de effectieve toegang tot de asielprocedure verhindert (UNHCR fact sheet en OSAR rapport van mei 2019). Dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017, betekent volgens verzoeker niet dat de druk op het Italiaanse opvangsysteem is verminderd. Hij vermeldt het OSAR rapport van mei 2019 waar wordt benadrukt dat Italië een groot aantal verzoekers om internationale bescherming blijft ontvangen, dat een groot aantal asielzoekers nog altijd in afwachting is van een beslissing, dat Dublin-terugkeerders gelet op de wetswijzigingen van 2018 enkel opvang kunnen krijgen in de CAS en CARA en dat dit gegeven samen met het gegeven dat door recente besparingen opvangvoorzieningen werden gesloten, maakt dat de leefomstandigheden in de CAS en CARA vaak extreem slecht en onvoldoende zijn.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij haar analyse heeft gebaseerd op deze meer recente rapporten.

Een uitgeprinte versie van het AIDA rapport van december 2018 bevindt zich weliswaar in het administratief dossier, maar de lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verschillende paginareferenties enkel betrekking hebben op het verouderd AIDA rapport van maart 2018. Bijgevolg blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het meer recente AIDA rapport van december 2018 waarvan de verwerende partij kennis had. Dit meer recente AIDA rapport van december 2018 is relevant en pertinent voor de actuele situatie van Dublin-terugkeerders, gelet op het feit dat de concrete implicaties van de wetswijzigingen van 2018 daarin worden besproken, hetgeen nog niet het geval was voor het verouderde AIDA rapport van maart 2018. Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt voor het OSAR rapport van mei 2019, dat ten volle rekening houdt met de concrete gevolgen van de wetswijzigingen van 2018, in tegenstelling tot de verouderde OSAR rapporten van 2013 en 2016.

waarop de verwerende partij haar analyse steunt. Redelijkerwijze had de verwerende partij van dit recente OSAR rapport van mei 2019 kennis moeten hebben.

De Raad merkt op dat in de nota met opmerkingen weliswaar wordt gesteld “*dat uit de bestreden beslissing onomstreden het grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië [volgt]*”, terwijl niet wordt betwist of weerlegd dat de verwerende partij de voormelde recente AIDA en OSAR rapporten van december 2018 en mei 2019 geenszins in het onderzoek heeft betrokken. De stelling van verwerende partij dat verzoeker naar grotendeels verouderde algemene rapporten verwijst, ontbeert feitelijke grondslag en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de meer recente AIDA en OSAR rapporten van december 2018 en mei 2019 waarvan niet wordt betwist dat zij pertinent en relevant zijn voor een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet werden meegenomen in de analyse. De verwerende partij stelt nog dat wel werd gemotiveerd over het Salvini-decreet maar de Raad stelt vast dat dit motief zich beperkt tot de loutere vaststelling dat verzoekers na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. De ruimere en concrete gevolgen van het Salvini-decreet op de toegang tot de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders en de opvangvoorzieningen zoals deze blijken uit de recente AIDA en OSAR rapporten van december 2018 en mei 2019 werden echter niet besproken.

Verzoeker maakt aannemelijk dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek heeft doorgevoerd naar de actuele situatie van Dublin-terugkeerders in Italië waardoor het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet op afdoende wijze werd uitgesloten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate prima facie gegrond en bijgevolg ernstig.

Derhalve is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdleingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MAES